

„Schächtningen“ består af 2 afsnit:

- 1) kastningen,
- 2) selve slagtingen.

Efter nogle af nu afdøde overrabbiner dr. M. Friediger i 1926 meddelte oplysninger er kastningen dog *ikke* rituelt begrundet (hører ikke med til ritus). Her gælder ikke nogen religiøse hindringer for de bestemmelser, der måtte blive truffet af myndighederne. Selve slagtningsmetoden anses derimod foreskrevet i *moseloven* og *de dertil knyttede forklaringer* (Talmud).

Det hedder her i 3. mosebog:

„... og intet blod skal I spise hverken af fugle eller kvæg.....“
og videre i 5. mosebog:

„... thi kødets sjæl er i blodet“ „... så må du slagte af dit storkvæg og af dit småkvæg, således som jeg har befalet dig.“

Dette udlægges i traditionen således, at dyret skal schächtet.

ad 1: kastningen:

Dyret skal væltes om på siden og have benene snøret sammen på en bestemt måde. Dette kan volde visse vanskeligheder for større dyr. Disse knuste tidligere ofte hoften ved kastningen, men nu bruges det at binde *en pude* på den ene hofte. Efter det oplyste varer kastningen selv for øvede folk ved et kreatur mindst eet minut, og dyret tilføjes nogen smerte, idet det må holdes fast i næsebor og mule.

ad 2: slagtingen:

Dyrets hoved tvinges stærkt bagover, „schächteren“ udtaler en lovsigelse og skærer med en lang, bred og meget skarp kniv (uden mindste skår på æggen) med et rask snit, hvori der ikke må ske nogen afbrydelse, dyrets spise- og lufrør over og dermed også de store halspulsårer. Kniven må ikke føres gennem halsen ved et tryk, og den må ikke stikkes ind i halsen.

Døden indtræder herefter ved forblødning under stærke bevægelser af krampagtig karakter (efter det oplyste op til flere minutter). Åndedrættet bliver gispende og rallende, hvilket navnlig skal virke uhyggeligt.

Bevægelserne virker sammen med den *usvækkede hjertevirksomhed* til, at dyret *hurtigt og meget fuldstændig tømmes for blod* (hvilket jo bl. a. er formålet).

Hvornår dyret mister bevidstheden, kan der ifølge sagens natur ikke siges noget bestemt om.

Fra jødisk side hævdes det, støttet af adskillige fysiologer, at *bevidsthedstabet indtræder meget hurtigt*. Dette støttes på, at *hjernen*, der må formodes at være bevidsthedens sæde, antageligt hurtigt (i løbet af nogle sekunder) bliver undraget så godt som al blodtilførsel. *Bevægelserne* og åndedrættet antages herefter at *være ubevidst* (refleksbevægelser).

Med selve snittet er der på grund af knivens skarphed og snittets hastighed næppe forbundet nogen væsentlig smerte.

I regnskabsåret 1929—30 blev der i Københavns offentlige slagtehallen efter jødisk ritual schächtet:

1 511 okser, 2 162 kalve, 101 får og lam, ialt 3 774 schächtninger.

I året 1947—48 var tallene:

2 235 okser, 828 kalve, 7 får og lam, ialt 3 070 schächtninger.

I de mellemliggende år har tallene svinget op og ned, således at f. eks. 1944—45 havde 0 tilfælde og 1943—44 kun 15 tilfælde og på den anden side 1935—36 4 788 tilfælde.

Ca. halvdelen af de dyr, der schächtet, erklæres for „koscher“.

Der opstår spørgsmål om, hvorvidt visse bedøvelsesformer kan anses forenelige med den rituelle „schächtning“. Det hævdes fra jødisk side, at der i alt fald ikke må ske nogen beskadigelse af hjernen. Herefter må det være givet, at bedøvelse med et slag i hovedet eller ved skud ikke kan komme i betragtning. Der synes imidlertid også at være gjort den videregående opfattelse gældende, at dyret overhovedet ikke må gøres bevidstløs på anden måde end derved, at blodudtømmningen finder sted. Ifølge nogle tidligere fra Københavns slagtehus indhentede oplysninger har man forsøgt at bedøve dyret ved at overhugge rygmarven, efter at „schächteren“ havde snittet. Herimod var der imidlertid blevet